

Ольга КРУПКО,
методист Інституту філології
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
(Україна, Київ) aspiranturaif@gmail.com

«А ЧАС НЕ СТИШУЄ ГАЛОПУ...»: МОВНА КАРТИНА СВІТУ У ПОЕЗІЇ ЛІНИ КОСТЕНКО

Стаття присвячена вивченню особливостей вербалізації концепту «час» у поетичній мові Ліни Костенко. Продемонстровано специфіку сприйняття часу поетесою.

Ключові слова: темпоральна лексика, концепт, вербалізація концепту, мовна картина світу.
Літ. 9.

Olga KRUPKO,
Methodist of Philology Institute Kyiv Taras Shevchenko National University
(Ukraine, Kyiv) aspiranturaif@gmail.com

«AND TIME IS NOT REDUCING THE GALLOP...»: THE LINGUISTIC PICTURE OF THE WORLD IN LINA KOSTENKO'S POETRY

The article is devoted to the study of verbalization process of concept «time» in Lina Kostenko poetry. The time perceptions specific features by this poet is shown.

Key words: temporal lexeme, concept, the concept verbalization, the world linguistic picture.
Ref. 9.

Ольга КРУПКО,
методист Інституту філології
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
(Україна, Київ) aspiranturaif@gmail.com

«А ВРЕМЯ НЕ ЗАМЕДЛЯЕТ ГАЛОПА...»: ЯЗЫКОВАЯ КАРТИНА МИРА В ПОЭЗИИ ЛИНЫ КОСТЕНКО

Статья посвящена изучению особенностей вербализации концепта «время» в поэтическом языке Лины Костенко. Продемонстрировано специфику восприятия времени поэтессой.

Ключевые слова: темпоральная лексика, концепт, вербализация концепта, языковая картина мира.

Постановка проблеми. Актуальність роботи зумовлена загальною направленістю сучасної лінгвістичної науки на вивчення дискурсу в лінгвокогнітивному аспекті, дослідженням національної та етнокультурної специфіки певних мовних та концептуальних картин світу, а також детального вивчення особливостей вербалізації окремих концептів.

Аналіз досліджень. Наукова новизна статті полягає в тому, що вперше в українському мовознавстві зроблена спроба аналізу концепту часу у поетичній афористиці Ліни Костенко. Досліджено лексичні вербалізатори темпоральних інтервалів, представлена специфіка експліцитного та імпліцитного вираження концепту. Теоретичне значення

отриманих результатів сприятиме глибшому осмисленню понять «концепт», «вербалізатори концепту», «Експліцитне та імпліцитне вираження концепту». Увага мовознавців до проблеми художнього часу в творчості Ліни Костенко має побіжний характер, системного дослідження його концептуальної ролі у формуванні образної системи того чи іншого її твору на сьогодні не існує.

Мета роботи – визначити особливості індивідуально-авторського осмислення концепту часу Ліною Костенко на різних етапах формування її ідіостилю. Матеріалом дослідження є поетичні тексти Ліни Костенко, зокрема її афористика. Для реалізації поставленої мети використано метод текстуально-концептуального аналізу.

Виклад основного матеріалу. У сучасному українському мовознавстві концепти трактуються як «певні блоки інформації, закодовані у свідомості автора та вербалізовані мовними засобами [3, 33]. Вербалізація концепту допомагає передавати інформацію про його зміст іншим носіям мови, осмислювати явища дійсності, класифікувати їх, зберігати в пам'яті систему знань про світ: «Концепт *Время* – самый интересный, сложный и важный ..., ибо сквозь его призму воспринимается нами все сущее в мире, все доступное нашему уму и нашему истолкованию» [4, 77].

Час – всезагальна форма буття, яка виражає протяжність та послідовність змін всіх матеріальних систем та процесів у світі. Можемо розрізнити образи часу біографічного (дитинство, юність, зрілість, старість людини), історичного (характеристики зміни епох і поколінь, важливих подій у житті суспільства), календарного або астрономічного (зміна буднів і свят, пір року).

Універсальними, характерними для всіх мов є поняття лінійного й циклічного часу. Все у світі повторюється, обертається по колу: цикли життя людини, зміна пір року, схід і захід сонця. Тобто основна ознака циклічної моделі – коло, періодичність, повторюваність. Лінійний час те ж саме уявлення про коло, але воно розірване, розімкнене і характеризується передовсім тривалістю. Лінійна модель часу відображає історичний час, а циклічна пояснює природничий аспект цієї категорії. Людина, осмислюючи різні типи часових моделей, керуючись власним досвідом, творить у свідомості індивідуальне бачення часу. Лінгвістичне вираження концепту відбувається через реалізацію темпоральних значень, носіями яких є окремі лексичні одиниці.

Словник української мови (СУМ) дає таке визначення цього полісеманта: одна з основних об'єктивних форм існування матерії; тривалість існування явищ та предметів, які вимірюються хвилинами, годинами, місяцями, роками і т. ін.; проміжок, відрізок у послідовній зміні годин, днів, місяців і т. ін., протягом яких щось відбувалось, відбувається чи буде відбуватися; історичний період у розвитку людства, епоха чи окремий етап у житті певного народу, держави, суспільства; сприятливий, потрібний момент [5, 594]. Ліна Костенко, осмислюючи різні типи часу, творить у своїй свідомості особисте бачення цього процесу. Кожне з цих значень експліковане в її художніх контекстах.

Вербалізаторами концепту часу у Ліни Костенко виступають слова різних частин мови: іменники: літо, осінь, пам'ять, вічність, безсмертя, віки, роки, століття, мить, майбутнє, минуле, сучасність, прикметники: осінній, тисячолітній, вічний, сучасний; дієслова: жити, йти, зникнути, починати; прислів'їв: вчора, рано тощо. Навколо цих ключових слів Ліна Костенко групує відшліфовані образні висловлювання – афоризми: «*Ще мить, ще мить. Ще тільки мить і мить, і раптом озирнувся, а це вже роки й роки. А це уже віки...*» (В, 10). Зміст філософської категорії часу передано в її індивідуально-авторських образах та втілено в афористичні формули-роздуми на зразок:

«Час – не наша власність» (В, 27); «Немає моря глибшого, ніж Час» (СНС, 80); «Не час минає, а минаєм ми. А ми минаєм... ми минаєм... так-то... А час – це тільки відбивання такту. Тік-так, тік-так... і в цьому вся трагічність. Час – не хвилини, час – віки і вічність» (Н, 61).

Зокрема для позначення історичного процесу авторка використовує різні прийоми словесної творчості: через актуалізацію невідомого у певний історичний період – «Які тут не прокочувались орди! Яка пройшла по землях цих біда! Мечем і кров'ю писані кросворди ніхто уже повік не розгада» (РГ, 71); через згадку про відомих осіб в історії – «Минає день, минає день, минає день, а де ж мій сад божественних пісень?» (В, 5). Влучним художнім словом авторка викликає в нашій свідомості голоси всесвітніх предків: «Безсмертями сміються з темноти Коперники, Бетховени й Платони...» (ТП, 47). І тоді ми починаємо вірити, що «Є природа. І немає смерті. Є тільки різні стадії буття» (В, 145). Вся річ у тому, як людина зуміє прожити, «проминути у Вічності».

Час всевладний, він невблаганно проходить, пролітає, його не наздоженеш: «А час летить, не стишує галопу» (ТП, 240). Його невмоліме проходження відчуваєш до болю, майже фізично: «І час біжить, як цифри на табло» (РГ, 85); «Віки минули, як єдиний схлип» (Н, 135). Він, час, як пісок крізь пальці, перетікає у вічність. Поетеса Ліна Костенко як художник слова як митець вписана в свій час. Вся поезія її – це діалог зі своїм часом і з тим, що йому передувало. «За два ікси історії зачеплена, на сто віків розмотую себе» (Н, 135). Особливістю її стилю творчості є те, що вона осмислює історичний час як темпоральний код досвіду людини, проектує історію на дійсність, на вічні проблеми в їх сучасному вимірі. Показуючи нерозривний зв'язок епох, єдність і розмаїтість історичного процесу, бачить в розчленованих епізодах безперервний рух життя. Розуміння такої ознаки, як безперервність часового потоку, висловлено в такому афоризмі: «І засміялась провесінь: – **Пора!** – За Чорним шляхом, за Великим Лугом – Дивлюсь: мій прадід, і пра-пра, пра-пра – Усі ідуть за часом як за плугом» (В, 4). «Ця точність знайденого порівняння справді вражає, як наукове відкриття» [2, 6]. Тут ритмо-мелодика вірша передає важку ходу днів, років, віків. Покоління змінюють один одного, перетікаючи у вічність. Головна сутність духовних орієнтирів поетеси – у предковичній пам'яті Роду і Народу, у зв'язку поколінь.

Як категорія плінного та категорія вічного час у поетеси є тією наскрізною віссю, навколо якої обертаються її тематичні обшири. Зокрема людина як найвища цінність завжди перебуває в епіцентрі художніх роздумів автора. Причому, для неї особливо важливим є пошук в ньому начал людяності, духовності, які часто вимірюються часом: «Людині бійся душу ошукать, бо в цьому схибиш – то уже **навіки**» (Н, 47); «Яка важка у **вічності** хода!» (В, 4); «Як страшно оре історичний плуг!» (В, 264), «...але смерть – це ще не поразка. В переможених боях теж бувають полеглі» (В, 145). Індивідуальний час у автора є тим полем діяльності, в якому кожна людина може отримати безсмертя, подолати кінецьності свого буття, розірвати простір свого фізичного існування та переступити межу вічності. Саме через часовий вимір у поезії вирішується проблема місця людини в світі.

Невмолимий плін часу, але він не може стерти з пам'яті відгуки голосів друзів, етичні орієнтири, цінності духовні, які мають непроминальне значення. І хоча проминання – це завжди гіркота втрати, воно має Ліни Костенко творчу направленість. Всупереч гострому відчуттю минулості часу, в якому безперечно присутній ефект саморуйнації, вона осмислює часобуття як життєтворчу енергію: «Усе іде, але не все **минає** над берегами вічної ріки» (В, 108). Тому й з'являються у поетеси мовні формули: «**Ми-**

Крупко О. «А час не стишує галопу...»: мовна картина світу у поезії...
нають фронди і жиронди, Минає славне і гучне. Шукайте посмішку Джоконди, Вона ніколи не мине...» (В, 66).

Наше життя – це мить між минулим та майбутнім. Осмислення себе як самоцінності у вимірах вічності та водночас відчуття неповторності кожної прожитої миті – так можна окреслити поетичне світовідчуття художньо-філософських шукань Ліни Костенко, закладених в її афоризмах, де віддзеркалився виклик часові як одвічна людська потреба самоствердження й заперечення своєї проминальності: «*А що таке життя? Чи те, що переждалось, чи все-таки життя – це те, що відбулось?*» (В, 89).

Важко знайти поняття чи об'єкт, які б не мали відношення до часу. Це найважливіший параметр усіх процесів у природі, суспільстві. Це і розпорядок, за яким живе людина, це й **епоха**, в якій вона живе. Приховану реалізацію значення «**XX століття**» демонструє сполучуваність слова *епоха* з такими означеннями як розумна – «*Іде епоха моя голова кудись від етики до синтетики*» (В, 161); епоха спорту і синтетики – «*В епоху спорту і синтетики людей велика ряснота. Нехай тендітні пальці етики торкнуться вам серце і вуста*» (В, 66); несприятлива епоха – «**Епоха несприятлива ламає іще в колісці геніям хребти**» (В, 207). Афоризми з цією лексемою формулюють у авторки ідею, що «кожній епосі як елементу буття властиві свої люди, закони, звичаї» [2, 6].

Людина не завжди здатна усвідомлювати ціну часу, вона його губить, марнує, розтринькує: «*Не час минає, а минає ми*» (Н, 61); «*Єдиний, хто не стомлюється – час. А ми живі, нам треба поспішати*» (В, 37). Тут персоніфікований час набуває смислу нагадування про скороминучість людського життя, виступає в ролі вихователя в людині «почуття часу», засобом перестороги, засудження таких її дій, як трата часу. Темпоральна координата наведених афоризмів включає ціннісний аспект. Уявлення про наповненість часу корелює у авторки з системою позитивних оцінок.

Однією з відомих інтерпретацій часу як суб'єкта дії є ототожнення його з рікою, що біжить, спливає, як вода, то з чорними лебедями, що «*випливають із ночі і знову кудись у ніч*» (В, 104), то зі страшним безжалісним чаклуном, що «*поле тихою сапою*» (РГ, 274). Авторське відчуття часу простежуємо в характерній лексиці: «**Час**, великий диригент, перегортає ноти на пюпітрі» (В, 112); «*А час – він мудрий, фікції скасує*» (В, 121); «*Та час іде, і все само собою. Одна-дві ери – тільки інтервал*» (СНС, 84). Маємо зображення часу у філософському вимірі: «*...Конвейер часу – тільки врізнобіч – один в минуле, другий – у майбутнє. Отак всі й розминаються навік*» (МЧ, 87); «*Минув той час, ті грози відгукали. Нові громи схрестились на мечях*» (МЧ, 25). Тут спостерігається актуалізація семи «рух події від минулого через теперішнє в майбутнє». Причому історичні асоціації у поезії Ліни Костенко – не повернення у минуле, а збагачення ним: «**Мільйони літ між мною і між вами, але який солодкий дим багать!**» (СНС, 36).

Часовий ритм, за яким живе людина, є одним з основних принципів побудови світу. Це і ритм доби, і ритм пори року, ритм народження і смерті. Для вербалізації астрономічного часу найчастіше використовуються такі засоби вираження темпоральності як номінатори «весна», «літо», «осінь», «зима» а також похідні від них в образних афоризмах: «*На цямру монастирської кринички схилила осінь грона горобин*» (В, 326); «*Ставить осінь на землю свою золоту жирандоль. І, ковтаючи сльози, одягши на плечі сукману, перемотує літо на чорні котушки тополь, шиє голим полям нескінченну сорочку з туману*» (В, 320). Вони дуже активно представлені в поетичному доробку письменниці та містять концептуально-семантичні потенції для відтворення настрою ліричного героя. Часто асоціюються зі змінами в природі та з душевним станом людини [1,43]: «*Де ти літо поділось, куди подалось? Осінь, ось вона, осінь! Осінь, ось вона, ось*» (Н, 67).

При цьому певні відрізки часу, літнього, осіннього, відтворюються оживленими. Як і людина, вони народжуються, живуть, можуть ходити в гості, виконувати різну домашню роботу: «Красива **осінь** вишиває клени: червоним, жовтим, срібним, золотим. А листя просить: – Виший нас зеленим! Ми ще побудем, ще не облетим...» (В, 323). Вживається така лексика як у прямому, так і в переносному значенні: «**Сніги** і я над присмерком смерек – усіх печалей білі епілоги» (В, 104); «І вродить небо дивовижно скляними зорями **зими**» (В, 310); «Весна підійме келихи тюльпанів» (В, 44); «Цвіте **весна** садами молодими, шумлять вітри, як гості з іменин» (В, 103). Імплицитно: «А **дні** стоять – не хочеться тужити! І кожна пташка хатку собі в'є» (МЧ, 105) – описує природу, настрої людей у цю прекрасну пору року. «А під горою вишня наречена вже до віночка міряє туман (В, 105) – тут авторка зберігає у своїй мові традиційну позитивну семантику у значенні «відродження», «оновлення», «кохання».

Літня пора реалізується на філософському, психологічному рівнях для зображення також переважно позитивних емоцій, пов'язаних із семами «дитинство», «казка», «тепло»: «На те ж воно, господи, й **літо**, щоб плоди достигали» (В, 170). Імплицитно: «Усе цвіте і кланяється **літу**» (МЧ, 51); «**Літо** маки стеле килимами» (В, 412). Створюючи свої образні афоризми, авторка надає їм неповторного відтінку. Завдяки підібраній лексиці, вони набувають світлої урочистої семантики, домінантою якої є «зрілість» як стосовно природи, так і стосовно життя людини.

Найчастіше представлена у поетичній мові Ліни Костенко лексема **осінь**, оскільки має високий рівень абстракції та багате асоціативне поле: «Рання **осінь** листя золотить» (Н, 107); «Вже тиха **осінь** ходить берегами, на вербах трусить листячко руде» (МЧ, 32); «Марнували літечко, марнували. А тепер **осінні** вже карнавали» (В, 327); «Вродлива жінка, ласкою прогріта, лежить у літа **осінь** на плечі» (В, 333). Імплицитно: «Тихо строчать дощі» (В, 320); «Душа задивиться в туман і марить обрисами **літа**» (СНС, 19). Лексеми на позначення пір року є виразником циклічності та вічності життя.

Відповідними темпоральними категоріями представлені фрагменти життя людини, тобто **біологічний** час: «Бездонне небо, безмежний світ, і нам усім по 18 літ» (МЧ, 75). Пору юності передбачає у авторки коло позитивних асоціацій – сили, енергії, віри в майбутнє: «У драмі людській небагато дій: **дитинство, юність, молодість і старість...**» (В, 71); «Не схаменешся – півжиття позаду» (В, 179). Лексика, яка маніфестує той чи інший період життя людини, є особливо частотною у авторки: «Настане час – і піде все в архів» (В, 178); «**Життя** за мною браму зачиня» (Б, 137); «**Життя** вже за плечима» (Б, 143). Ця пора сприймається як випробування людини на її гідність. Це час підбиття підсумків, фінальна віха в долі людини, але, на жаль, неминуча. Час у значенні «життя людини» часто асоціюється з сезонними змінами в природі: «Вже **смерть** поклала руку на плече» (Б, 143); «Які **минають** люди неповторні! Хоч би іще хоч трохи побули!» (ТП, 57). Замість лексеми на позначення цієї сумної події використовує інші домінанти – «минають люди, йти в архів».

У контекстах також зафіксовані авторські інтерпретації **окремих темпоральних проміжків**: «Скільки років кохаю, а закохуюсь в тебе **щодня**» (ТП, 60); «Думками за ніч душу натомив» (Б, 103); «Славетно жив. Кінчаю сіромашно» (Б, 128); «**Осінній день** березами почавсь, **бринить** печаль свої дереворити»; тут аналізується лексема, яка експлікує біологічний час: «Я думаю про тебе весь свій час, але про це не треба говорити» (В, 79). Імплицитне вираження темпоральної семантики прослідковується без задіяння темпоральних номінацій: «Гей, писарю, неси мою печатку! **Життя** пропало. Почнемо спочатку» (Б, 150); «Чужі приходять **в час** твоїх щедрот. А я прийшла у **час**

Крупко О. «А час не стишує галопу...»: мовна картина світу у поезії...
твого смутку» (СНС, 15). Визначення лиха – частотне в творчості Костенко та експлікується як несприятливий час: «**Було** нам важко і **було** нам зле, і західно, і східно. Було безвихідно. Але нам небуло негідно» (В, 199); «Ой ні, ще **рано** думати про все. Багато справ ще у моєї долі» (СНС, 9).

Засобом реалізації процесуальної вербалізації темпоральної категорії у наведених фрагментах є дієслова. Активно використовуючи їхній граматичний та стилістичний потенціал, авторка в значній мірі передбачає відповідну ерудицію читача, здатність його за окремим словом побачити певну картину, відчутти асоціативну динаміку образу.

«**У добрий час** почати універсал з притисненням печати» (В, 149) – кореляція лексеми часу з прикметником *добрий* репрезентує лінгвоментальну формулу в починанні якоїсь справи, чеканні успіху в справі. Поняття часу в цих афоризмах Ліни Костенко співвідноситься з позначенням підходящого, сприятливого моменту, періоду: «*Чому ж не взяв я шапку Мономаха у свій найвищий, зоряний свій **час**?*» (В, 64). Чи навпаки – у недобру пору, годину: «*В тяжкі **часи** кривавої сваволі смертей і кари маємо доволі*» (МЧ, 81); «*І знов на нас якась лиха година. І знов свобода зрубана на пні*» (В, 84). Для експлікації несприятливого часу задіяний прикметники *тяжкі, лиха*.

Хронологічні інтервали репрезентовані у автора так званими «вимірюваними» лексемами (за О. М. Задорожною) Зокрема досить часто натрапляємо на такі з них як хвилини, години, роки, віки: «*Усі **віки** ми чули брязкіт зброї... Який нас ворог тільки не терзав*» (МЧ, 93); «*Я обламаю **хвилинам** пальці, щоб не сплітались в печаль **годин***» (В, 285). Для означення мінімального часового проміжку найчастіше вона використовує такі з них як мить, миттєвість, так званих «невимірюваних» лексем, що позначають невизначену тривалість: «*Маю **день**, маю мить, маю **вічність** собі на остачу*» (РГ, 267). Це – найменший темпоральний інтервал, дуже короткий відрізок часу, момент: «*Я не прошу поблажливості в Долі, Хіба це мало – **незабутня мить***» (В, 534). Художниця підбрала до лексеми *мить* прикметник *незабутня* для позначення часу, який залишається в пам'яті надовго, або з іншою семантикою: «*Єдина мить під небом на землі / отак побути наодинці з Вами*» (В, 37). Інколи лексеми-означення, корелюючи з лексемою *мить*, репрезентують семантику «невеликий, але надто важливий період у житті»: «*Буває **мить** якогось потрясіння: побачиш світ, як вперше у житті*» (В, 90).

У Ліни Костенко спостерігаємо також імпліцитне вираження різних типів часу в ракурсі вербалізації, особливо в зображенні пейзажних елементів в поетичних афоризмах: «*Ген килим, витканий із птиць, **летить** над полем*» (РГ, 19); «*... **Іде** гроза двінка і кучерява садам замлілі руки цілувать*» (В, 275); «***Світає** світ в терновому галуззі. Кладуть смичок вітри на тятіву*» (В, 108); «*...Ген корів розсипана квасолька Доганяє хмари у полях*» (В, 92). Поетична уява митця здатна поєднати в одній просторовій конструкції кілька понять: *поле і хмари, ниви, шлях*, конденсовано висловити відчуття руху. Чи, наприклад, в певних часових проміжках доби: «*Спадає **вечір** сторожко, помалу, ворушить зорі в темряві криниць*» (МЧ, 83). Тут певний часовий проміжок представлений імпліцитно в значенні «темний час доби». Показником темпорального значення є актуалізація в свідомості читача асоціацій, пов'язаних з ніччю, зірками, відображеними в криниці. Імпліцитність особливо характерна для творчості Ліни Костенко [3, 38]: «*Підклавиши руки під голову, **до ранку** дивлюся в склепіння своєї душі*» (В, 155). Синтагматичне відношення лексеми *ранок* виявляється в контекстуальній сполучуваності з прийменником та означає «*всю ніч*»: «***Світає**, господи, **світає**... Земля у росах, як в парчі*» (МЧ, 74). Послугується авторка дієсловом *світає*, щоб показати значення – «*початок ранку. **Вечір** пахне м'ятою*» (В, 289); «***Вечірне** сонце, дякую за день*».

Ці образні афоризми репрезентують письменницю як майстра довершеного слова, демонструють естетичну цінність її поезії: «*І вечір гріє сині руки над жовтим вогнищем кульбаб*» (В, 95); «*Вечірній сон закоханого літа*» (В, 333); «*Вечірнє сонце світиться красою. І соняхи гудуть, як тулумбас*» (МЧ, 32).

У своїй праці ми лише побіжно зупинилися на екзистенційному концепті «час». Установлено, що лексема *час* є універсальним вербалізатором, оскільки його семантична структура об'єднує значення усіх типів часу. Виявлено, що найчастіше репрезентовано в афористиці письменниці пори року, фрагменти доби та періоди життя людини. Багатство та оригінальність семантичних асоціацій засвідчують самотність поетичного мовлення митця [1, 210]. Ще дуже багато цікавих моментів так званої «поетичної категорії часу» потребують більш глибокого аналізу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Дишлюк І. Лексико-семантичне вираження концепту природа у поетичному мовленні Ліни Костенко : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 / І. Дишлюк. – Харків, 2002. – 210 с.
2. Єрмоленко С. «Мого народу гілочка тернова». Виступ за круглим столом «Мовосвіт Ліни Костенко», 8.03.2010 р. / С. Єрмоленко // Українська мова. – 2010. – № 3. – С. 6.
3. Задорожна О. Концепт «час» в українській поетичній мові : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 / О. Задорожна. – Тернопіль, 2008. – 258 с.
4. Маслова А. Введение в когнитивную лингвистику : учеб. пособие / А. Маслова. – М. : Наука, 2011. – 296 с.
5. Словник української мови в 11-ти томах. – К. : Наук. думка, 1974. – Т. 11. – 261 с.

ПЕРШОДЖЕРЕЛА

6. Костенко Л. Вибране (В) / Л. Костенко. – К. : Дніпро, 1989. – 559 с.
7. Костенко Л. Неповторність (Н) / Л. Костенко. – К. : Молодь, 1980. – 222 с.
8. Костенко Л. Річка Геракліта (РГ) / Л. Костенко. – К. : Либідь, 2011. – 288 с.
9. Костенко Л. Сад нетанучих скульптур (СНС) / Л. Костенко. – К. : Радянський письменник, 1987. – 203 с.

REFERENCES

1. Dishljuk I. Leksiko-semanticzne virazhennja konceptu priroda u poetichnomu movlenni Lini Kostenko : dis. ... kand. filol. nauk : 10.02.01 / I. Dishljuk. – Harkiv, 2002. – 210 s.
2. Ermolenko S. «Mogo narodu gilochka ternova». Vistup za kruglim stolom «Movosvit Lini Kostenko», 8.03.2010 r. / S. Ermolenko // Ukrajin's'ka mova. – 2010. – No 3. – S. 6.
3. Zadorozhna O. Koncept «chas» v ukrajins'kij poetichnij movi : dis. ... kand. filol. nauk : 10.02.01 / O. Zadorozhna. – Ternopil', 2008. – 258 s.
4. Maslova A. Vvedenie v kognitivnuju lingvistiku : ucheb. posobie / A. Maslova. – M. : Nauka, 2011. – 296 s.
5. Slovnik ukrajins'koï movi v 11-ti tomah. – K. : Nauk. dumka, 1974. – T. 11. – 261 s.
6. Kostenko L. Vibrane (V) / L. Kostenko. – K. : Dnipro, 1989. – 559 s.
7. Kostenko L. Nepovtornist' (N) / L. Kostenko. – K. : Molod', 1980. – 222 s.
8. Kostenko L. Richka Geraklita (RG) / L. Kostenko. – K. : Libid', 2011. – 288 s.
9. Kostenko L. Sad netanuchih skul'ptur (SNS) / L. Kostenko. – K. : Radjans'kij pis'mennik, 1987. – 203 s.

Статтю подано до редакції 27.02.2015 р.